

af, for en stor Del er anerkendte kvindelige Egenskaber. Vi vil derfor ønske Forslaget en hurtig og velvillig Behandling i begge Ting.

D. K.s Hjelpekasse af 1914.

Astrid Stampe Feddersen	10.
Gyrithe Lømche	10.
Th. Daugaard	5.
Fra Frederikshavnskredsen	32.35

Ialt 57.35

Tidligere indk. 137.

Ialt Kr. 194.35

Kvindevalgretten vedtaget i Nevada.

Den 3. Nov. fandt den Folkeafstemning om Kvindevalgret Sted i 7 af de forenede Stater. Foreløbig viser Optællingerne, at Nevada er vunden (med stor Majoritet), Ohio er tabt, — i Newbraska, North-Dakota og Montana — særlig den sidste — er Udsigterne ly-

se, — i South-Dakota og Missouri derimod mindre gunstige. — I 12 af de Forenede Stater har Kvinderne nu Valgret.

Litteratur.

Svend Fleuron: *Det røde Kobbel.* — 218 Sider. — Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag.

Man er ofte tilbøjelig til i Jægeren kun at se den blodtørstige Dræber den mordlystne Nimrod, og man har ikke altid villet stole paa Jægerens ofte nok afgivne Forsvar for sin Lyst, at det langtfra er dette: at skyde ned, hvorfor han gaar ud; lige saa meget, siger han, er det Skovens vidunderlig betagende Skønhed ved Efteraars- og Vintertid eller Indsøens sivkransede Hemmelighedsfuldhed, der tvinger én Bøssen i Haand og Syvmilestøvlerne paa. Det er, som fik man flere Kræfter, større Udholdenhed, skarpere Sanser, naar man faar en Bøsse i Haanden, end naar man gaar ud med sin Stok; Nydelsen af Naturen bliver inderligere, idet Anspændelsen skærper Opmærksomheden og Iagttagelsesevnen.

Man er lige ved at overbevises om dette, naar man læser Kaptajn Fleurons udmærkede, livfuldt fortalte Bog, der vil blive en kærkommen Julegave for baade smaa og store. Sjældnen er vel denne Skovens snedigste Skælm, Paradigmet paa, hvad List og Mod i Forening kan udrette, bleven skildret bedre og fornøjeligere.

Vi lærer det røde Kobbel at kende fra Barndommen af straks efter, at »et Ansigt«, som Forf. i Rævesproget kalder Mennesket, har forhindret Moderen i at vende tilbage til Hulen med de mange røde smaa, — og hvorledes de 4 stærkeste af dem, drevne af Sult, søger ud af denne og paa en meget naturlig Maade træffer en ældre Hanræv, som de tager for Moderen, og som først føler sig ilde berørt af deres Paagaanenhed, men som lidt efter lidt faar Interesse for disse løjerlige Puslinger ved Mindelse om et Æventyr, han dunkelt erindrer sig at have haft engang i det tidlige Foraar. Man følger med udelst Interesse Hanrævens Opdragelse af disse Smaaavæener til de selv formaar at fange »Stege«, — hvorledes han lærer dem at sky »kolde Stege«, ikke alene som farlige paa Grund af »Ansigternes« Snedig-

hende, spurgt, om han skulde trække Vinduet op. »Nej,« svarede hun, »jeg behøver ikke at skjule mig for nogen, hvem det saa er.« »De har mere Karakter end mange Mænd,« sagde Officeren. »De venter rolig paa, at der skal ydes Dem Retfærdighed. »Dersom der var Retfærdighed til, vilde jeg ikke nu være i Deres Magt,« svarede hun. »Men selv om en uretfærdig Rettergang skulde føre mig til Skafottet, saa vil jeg bestige det lige saa fattet og rolig, som jeg nu gaar i Fængsel.«

Nogle Øjeblikke efter lukkede Abbediets Porte sig bag hende.

Fængslet var allerede overfyldt, og man var ikke forberedt paa hendes Komme; hun maatte derfor det første Døgn indlogeres i Portnerkonens Værelse. Det første, hun forhørte sig om, var, om hun maatte tage imod Besøg og faa Bøger og Skrivemateriale tilsendt, og da dette blev hende tilstaaet, besluttede hun at hengive sig i sin Skæbne og gøre den bedst mulige Brug af den Tid, hun skulde tilbringe her. Saa snart hun havde faaet et Værelse anvist, søgte hun straks at live op i dets skumle

Uhygge ved at indrette sig saa hyggeligt, som Forholdene tillod. Over det hæslige Bord bredte hun et Stykke hvidt Linned og anbragte det henne foran Vinduet, som var forsynet med et dobbelt Jerngitter; her vilde hun have sin Skriveplads, og indtage sine Maaltider henne paa et Hjørne af Kaminen, for at have sit Skrivebord i Fred. Et Sted at hænge sine Klæder vandt hun ved at trykke to store Haarnaale ind i en mørk Planke. Saa skrev hun op, hvilke Bøger hun ønskede, at hendes Pige skulde bringe hende. Først og fremmest var det Plutarks: »Berømte Mænds Liv«, den hun allerede som 8aarig havde taget med sig i Kirke i Stedet for Evangeliebogen; den skulde midt i al denne Tids Skændsel og Elendighed styrke og opretholde hendes Tro paa Republikken som den idéelle Statsindretning. Dernæst vilde hun have David Humes Englandshistorie og Sheridans engelske Ordbog til at hjælpe sig over Sprogets Vanskeligheder. Af Thompsens Digte havde hun et Eksempel i Lommen, og foreløbig vilde hun indskrænke sig til disse Bøger.

Hun kunde ikke lade være at smile over sig selv, som gik og traf disse fredelige Forberedelser midt i al den frygtelige Uro, som omgav hende. Udenfor paa Gaden lød hvert Øjeblik Alarmtrommen, uden at hun vidste, hvad det betød, men hun sagde til sig selv: »Mine Fjender skal ikke hindre mig i at leve til mit sidste Øjeblik lykkeligt i min gode Samvittigheds Fred end de i deres Liden-skabs Oprør. Kommer de her, saa træder jeg dem selv i Møde og vander ud af Livet som den, der giver sig Hvilen i Vold!«

Hun erkendte selv med Undren, at hun ikke følte sig saa ulykkelig, som hun vel efter Omstændighederne havde Grund til, men hun havde hele Livet igennem bevaret en ejendommelig Evne til at bøje sig under den tvingende Nødvendighed og søge at mildne den saa godt, hun kunde, i Stedet for at gøre Oprør imod den. Hun tog under saadanne Forhold sin Indbildningskraft til Hjælp, genkaldte sig lykkeligere Tiders blide Følelser og Stemninger og gav sig dem i Vold. Saaledes havde hun hjulpet sig gennem Sygdommene, saaledes hjalp